

23:e november

Intervju med Helena, Alexandra och Olle

Bioklubben har intervjuat Helena af Sandeberg, Alexandra Dahlström och Olle Sarri, som alla är aktuella i filmen *Blondie*.

Idag är det äntligen dags för premiären av Jesper Ganslandts efterlängtnade film *Blondie*. En film som handlar om de tre systrarna Katarina, Elin och Lova som sammanstrålar i sitt barndomshem, för att fira sin mamma Sigrid på 70-årsdagen. Svikna löften, frustration och längtan står i centrum, för detta vackra, känslosamma och drömska drama. I huvudrollerna ser vi Helena af Sandeberg, Carolina Gynning och Alexandra Dahlström.

Bioklubben fick det stora nöjet att träffa tre skådespelare ur *Blondie*-ensemblen tidigare i veckan. Det var ett engagerat, sammansvetsat och härligt gäng bestående av Helena af Sandeberg, Alexandra Dahlström och Olle Sarri, som mötte oss denna soliga förmiddag. Energin flödade och skratten var många när skådespelarna delade med sig av sina tankar och upplevelser från filminspelningen. Resultatet står att läsa längre ner, mycket nöje! Men först börjar vi som vanligt med en kort presentation

av skådespelarna.

Alexandra Dahlström debuterade i Sanning eller Konsekvens, men slog igenom med rollen som Elin, i Fucking Åmål, år 1998. Därefter har vi kunnat se henne i Tomten Är Far Till Alla Barnen, Fröken Sverige, Mañana och ett stort antal kortfilmer. De senaste åren har Alexandra dock ägnat tid åt att skriva manus, regissera och hjälpa till med casting. I Blondie ser vi henne som den vilsna lillasystemen Lova.

Helena af Sandeberg är utbildad vid Södra Latins teaterlinje och The Actors Studio i New York. I år har hon medverkat i inte mindre än fyra långfilmer. Mörkt Vatten, Inte Ens Det Förflutna, Hypnotisören och nu Blondie. Tidigare har vi kunnat se henne ibland annat Cornelis, Iskariot, Hombres, Kim Novak Badade Aldrig I Genesarets Sjö och Zingo. Precis som Alexandra Dahlström medverkade hon också i Tomten Är Far Till Alla Barnen och Mañana. I Blondie spelar hon den högpresterande och utåt sett lyckade storasystemen Katarina.

Olle Sarri debuterade redan som sexåring i tv-serien Olles Mammors Morbror. Han utbildade sig vid Södra Latins teaterlinje och fick några år senare sitt genombrott som sketchskådespelare i tv-program som Knesset, Bullen, Pentagon och Sen Kväll med Luuk. Genom åren har vi kunnat se Olle i filmer som Välkommen Till Festen, Tillsammans, Om Inte, Förortsungar, Äntligen Midsommar och Flimmer, som hade premiär i september i år. 2009 medverkade Olle i Jesper Ganslandts förra film, Apan, för vilken han blev Guldbaggenominerad för Bästa Manliga Huvudroll. I Blondie spelar han Katarinas ständigt ifrågasatta och misstrodda make, Janne.

Blondie utspelar sig i en otroligt vacker miljö! Var spelades filmen in någonstans?

Helena: På en herrgård som låg utanför Trollhättan.

Hur pass tidigt kom ni in i projektet?

Helena: Jag fick rollen ungefär ett år innan vi började filma. Lite drygt ett halvår innan inspelningen skulle dra igång, började jag, Carolina och Alexandra att jobba med långa improvisationer, som de här tre systrarna. Vi hängde också väldigt mycket privat, för att hitta fram till den här dynamiken som Jesper letade efter, som finns mellan de tre systrarna. Fast manuset fick vi inte förrän några månader innan. Däremot fick vi många ledord om våra karaktärer, hur de skulle vara och så.

Vad stod det i dina ledord, Helena?

Jobbig, haha! Det stod mycket om att hon var kontrollerande och en "duktig flicka". Att hon hade ett inre som kanske inte stämde överens med ytan. En högpriesterande med mindervärdeskomplex och en kaotisk själ.

Alexandra vad fick du veta om din karaktär Lova?

Jag fick veta att hon inte vet vad hon vill här i livet. Att hon aldrig riktigt lyckas komma till tals och formulera vad det är hon vill säga. I det tror jag att det finns en väldigt stor frustration och sorg.

Olle, i vilket skede kom du in i Blondie-produktionen?

Jag kom in mycket senare, Jag hade aldrig några improvisationsledord. Eller jo, vad fasan! Jag har någon liten lapp vet jag! En sån här liten post-it lapp, men jag kommer inte ihåg vad det stod på den. Men jag kommer ihåg att det var en hel del fysiskt arbete som vi diskuterade och provade.

Alexandra: World Of Warcraft?

Olle: "Just det! Fast det var lite mer i läxa, att jag skulle lära mig lira det."

Hur presenterades Blondie för er?

Helena: Jag kommer knappt ihåg, men det handlade ju om tre systrar och en väldigt dominant mamma. Jag provfilmade och förstod det som att jag skulle spela äldst, vara duktig och lite bitter. För mig var den stora grejen att Jesper ringde just mig! Jag tycker väldigt mycket om det han har gjort tidigare, så jag ville bara vara med. Jag sa ja, innan jag hade läst manus och allting, för jag ville verkligen jobba med Jesper!

Alexandra: Jag träffade Jesper för första gången, för längesedan. Senare ringde och mailade jag honom, för vi har gemensamma kollegor. 5 minuter senare svarade han med sitt telefonnummer, vilket ledde till ett meet- and greet-möte. Det var 2008 och Jesper berättade då om en filmidé han hade, som handlade om en kaosig, ung mamma på ett stort köpcentrum som snattar. "Jag fick höra fröet till den här filmen och har verkligen längtat efter den otroligt mycket. Så jag är väldigt glad att jag har fått vara en del av den, för jag hade en bra magkänsla redan då, vid första mötet."

Helena: Det som är roligt är ju att jag och Alexandra har känt varandra sedan Tomten Är Far Till Alla Barnen.

Alexandra: 1999!

Bioklubben; Ja, jag läste att ni har någon typ av systerlig relation privat. Och båda två har ju varit med i filmen Mañana också.

Alexandra: Ja, du har koll!

Helena: Alexandra är den som jag har filmat mest med och vi har en systerlig relation privat, vilket är väldigt kul. När vi provfilmade för Blondie kände både vi och Jesper, att det fanns något där.

Alexandra: Anledningen till att man orkar hålla på med skådespeleri är för mig, eftersom man ofta är utsatt och det kan vara väldigt hårt, att jag alltid jagar efter den här elektriciteten som uppstår i ett konstärligt utbyte. Det var väldigt starkt just när vi båda provfilmade, som ett pirr och påminner väldigt mycket om en förälskelse. Det var mäktigt! För det kändes logiskt och bekvämt att spela syster med dig, så det är jag väldigt glad över.

Helena: Det kände jag också! Sen var det ju roligt, för vi färgades lite grand av våra karaktärer i filmen, så när inspelningen var över var Alexandra så glad att hon utbrast "Åh, äntligen kan du börja vara normal och gilla mig igen! Och inte bara vara irriterad på mig, mästrande och jobbig."

Varifrån fick ni inspiration till era karaktärer?

Alexandra: Lykke Li.

Bioklubben: Med Lova fick jag lite associationer till Hedvig i Vildanden.

Alexandra: Jaha, vad roligt att du säger det! Jag har väl mer gått på någon Tjechov-längtan. Gräset är alltid grönare på andra sidan och man vill så himla mycket, men det är svårt att hitta verktygen för att kunna uppfylla det man längtar efter i livet. Det är svårt att stå i skuggan av två väldigt framgångsrika storasystrar och en väldigt excentrisk, färgstark och krävande mamma. Jag tror att Janne och Lova har ett väldigt släktskap i det, att de båda är lite utanför. De är så lugna och orkar

liksom inte slåss om uppmärksamheten.

Helena: Jag hämtade mycket från mig själv. Det finns många "duktiga flickor" som försöker klara av allting, det känner man ju igen. Sen tittade jag också lite på Annette Bening i *The Kids Are Alright*, för att fånga det hårda. Plus alla kvinnor jag känner som är overachievers, men egentligen bara är en enda stor sörja inombords, vilket kommer fram till slut. Jag har också försökt att vara en "duktig flicka" och få ihop allting, men det går inte alltid. När det börjar rasa, rasar det ordentligt och blir kaos.

Alexandra: Det är då det blir intressant!

Vi får ju tyvärr inte veta så mycket om Lova i filmen, men vad fick du veta om henne Alexandra?

Jag vet att hon har kommit in på konsthögskolan Central Saint Martins i London, vilket är jättesvårt. Men hon river sönder beskedet, för hon orkar inte med det.

"Jag tror att hon har väldigt svårt att bestämma sig för vad hon ska göra i livet. Hon är 25 år och det är väl då man ska göra någon slags summering av hur långt man har kommit hittills. Men jag tror inte att många gör det nuförtiden, för man har så mycket att välja på. Den här tonårs-och ungdomstiden, när man står i valet och kvalet, har liksom blivit en utdragen process.

Jag tror att Lova längtar efter något som hon inte vet vad det är och det gör väldigt ont. Fast allting sker inombords. Lova har inte det där extroverta som Katarina och Elin har, utan det exploderar inåt istället. Och sen tror jag faktiskt att hon är deras halvsyster."

Helena: Det sägs inte i filmen, men vi vet ju det.

Alexandra: Marie Göransson brukar alltid säga att "Sigrid hade en affär med någon fantastisk konstnär och Lova är deras kärleksbarn". Väldigt romantiskt.

Alexandra, du gick ju från att hjälpa till med castingen till att få en av huvudrollerna i filmen? Berätta!

Alexandra: Det visste du, vad roligt! Jag fattade ju inte ens att jag provfilmade! Såhär var det, jag läste treatment och sa såhär "Men Jesper, den här blonda lillasystemen som gråter mycket och är väldigt tankfull, känslös och drömmande. Hur tänkte du

göra med den castingen? Han bara "Jaja, men du ska få provfilma"." Och sen så väntade jag jättelänge på den här provfilmningen som aldrig kom. Men allt hände när jag fick agera motspelerska vid Helenas provfilmning.

Vad fick ni veta om systrarnas pappa?

Alexandra: Marie Göransson är bäst på det där.

Helena: Marie har koll på det.

Alexandra: "Han hade mycket stålar och sen fick Sigrid dem. Hans porträtt hänger i salongen."

Helena: Jag tror att Jesper var mest intresserad av just relationen mor och döttrar, vad den ger. Och man ska hela tiden komma ihåg att Jesper känner igen sig i alla de här systrarna. När jag frågade Jesper vem jag var och om jag var hans storasyster svarade han "Ni är alla jag!" Det är viktigt att komma ihåg, för det är så lätt att kalla Blondie för en kvinnofilm. "Hade filmen handlat om tre killar hade den känts mycket mer allmänmänsklig för, hur samhället ser ut i dag. Men jag vill poängtera att filmen inte nödvändigtvis skildrar just kvinnor, utan en familj."

Vad har varit svårast under inspelningen?

Alexandra: Att ta så lite plats. Fast det kanske är ett konstigt svar? Haha!

Bioklubben: Haha! Jag förstår hur du tänker!

Alexandra: "Det svåraste var att hitta sammanhanget och göra väldigt jobbiga saker. Lova förknippade jag väldigt mycket med drama, liv och död, stora tankar om livet, och att saker och ting är svåra.

Det är väldigt svårt att spela en depression med en brasklapp, ironiskt eller lite raljerande. Det går ju inte. Att sedan göra rollen utifrån en depression, men med humor, det var svårt. För Lova babblar och babblar bort sig. Och hon gör rätt roliga saker, men gör bort sig hela tiden i sin depression, vilket tar lite udden av den. Fast det tycker jag är skönt. Det var lite svårt, men kul."

Olle: För mig var det tre saker som var svårt. Det ena var en fysisk grej, att gå upp i vikt och sedan hålla den vikten genom

hela inspelningsperioden. Jag åt oerhört mycket och gick upp drygt 11 kilo på några veckor.

Biklubben: Var det på eget initiativ?

Olle: Nej, det var det absolut inte! Onej! Det var Jesper Ganslandt. Jag är ganska fit i normala fall, vilket skulle vara direkt opassande för den här rollen. Så det kändes nödvändigt, vilket jag förstås höll med om, även om det var svårt. Det andra som var svårt var att gå och lägga sig på kvällarna för att kunna vara pigg dagen efter, eftersom vi bodde kollektivt.

Helena: Olle och jag bodde mittemot varandra.

Olle: Ja, och det var ofta häng på mitt rum. Det var ofta väldigt många människor som var där. Men jag gillade ju det, annars hade jag låst. Den tredje grejen som var svår, var att spela en figur som var hunsad av fyra starka personer, även om jag njöt av det. Jag gillade att spela den rollen och att vara mitt i allt det där.

Hur var det att spela mot Marie Göransson?

Olle: Väldigt bra.

Helena: Kul! Underbart! Hon är ju fantastisk!

Alexandra: Inspirerande och väldigt njutningsfullt, eftersom hon är så erfaren och fantastiskt rolig. Dessutom är hon generös i att dela med sig av sina erfarenheter.

Biklubben: Var det inte lite läskigt? Hon ser lite sträng ut.

Helena: "Nej, hon är så varm. Hon är otroligt varm och kärleksfull. Att spela mot henne är en ynnest. I branschen är hon nästan känd för att ta hand om unga skådespelerskor, ge råd och bygga oss. Vi firade henne, ett helt gäng med skådespelerskor som hon har hjälpt, nu när hon fyllde 70 år. Hon är sån. Och är helt unik med det, skulle jag vilja säga."

Hur är Jesper Ganslandt som regissör?

Alexandra: "Han är väldigt bestämd, har inga heliga kor och det tror jag är bra."

Helena: "Han vet vad han vill. Han vet precis vad han vill ha, men ger en väldigt stor frihet att komma dit själv."

Alexandra: "Han är ganska faderlig."

Helena: "Det tycker jag är roligt. Han är liksom yngre än mig, men han känns ändå som en farsa för mig. Han har någon slags auktoritet. När jag försökte komma in i rollen som Katarina, hade han en väldig koll på hur hon skulle vara, men lät mig nå dit själv."

Alexandra: "Jag tycker det är väldigt intressant med manliga regissörer, som skildrar kvinnor. Det krävs någon slags gränsöverskridande grej, att man fattar både och. Att man inte har frusit fast i sin identitet som man. Jesper fattar vad ens egen rollfigur går ut på och är inte en man som ska tolka en kvinna. Jag uppskattar det väldigt mycket, för det är lättare att förstå och uttrycka sig när man vet att han är med på det."

Olle: "Han har ju, som jag ser det, en väldigt god koll på vad han pysslar med. Allt är väldigt genomtänkt och bearbetat, upplever jag det. Han är en bas av trygghet och har, som jag ser det, alltid en önskan om att "Ni får gärna överraska. Gör gärna saker, som jag absolut inte tänker mig."

Och jag upplever, som jag ofta gör med bra regissörer, att de också är bra skådisar. Han går noga igenom alla karaktärer inifrån och ut. Det är mycket skådespeleri i Jesper, upplever jag det. Sen kan han ju filma och sköta mycket grejer samtidigt."

Helena: "Ja, han känns väldigt gedigen. Han har en otrolig förmåga att inspirera folk, få dem att prestera sitt yttersta och få sin vision gjord."

Alexandra: "Jag vill att Jesper ska vara med i en film på riktigt. Jag vill att någon ska casta honom!"

Olle, du medverkade ju i Jesper Ganslandts tidigare film Apan. Hur skiljde sig arbetet åt med Apan, om du jämför med Blondie? Jag läste att du aldrig fick läsa manus till Apan och fick instruktioner via en hörsnäckan i ditt öra. Berätta!

"Det där med hörsnäckan är inte helt sant. Däremot provade vi det när vi gjorde piloten för Apan, av praktiska skäl, i samband med några scener då jag skulle vara långt borta. Då var hörsnäckan en enkel lösning. Men det gick ju inte att använda sig av den vid någon tagning, för då gick ljudet in i micken. Fast det var ett intressant experiment med hörsnäckan, vi

försökte, men det funkade inte. Men det var någon journalist som snappade upp det där. Fast jag brukar inte dementera saker oavsett om de är sanna eller inte.

Däremot hade vi samtal under tagningarna som gick ut på att vi hade paussystem ibland, så att Jesper kunde prata med mig. Men jag svarade aldrig, tog det bara lugnt, lyssnade och gick vidare. I Apan var det ju också en stående önskan från Jesper sida, att "Överraska gärna!" Det tycker jag genomsyrar honom."

Till skillnad från den extrema huvudrollen i Apan, gjorde jag ju en biroll i Blondie. Visserligen en väldigt bra och välskriven sådan, men Blondie är ju en ensemblefilm. "Det är en väldigt stor skillnad på Apan och Blondie, vilket jag tycker är väldigt ballt. Ballt är kanske ett banalt ord? Men jag tycker det!" Inför inspelningen av Blondie hade jag, till skillnad från Apan, läst manus, vilket gjorde att jag kunde förbereda mig på ett helt annat sätt.

Vilket är ert första eller starkaste biöminne?

Olle: Agaton Sax eller någon Chaplin-film.

Helena: Micke & Molle

Alexandra: "E.T.! Men det är ju omöjligt för jag var ju inte född då! Jag ljuger nu, för jag minns inte! Men det måste ha varit i Kista, för jag bodde där då. Får jag säga en sak om film och barndom?"

Bioklubben: Javisst, varsågod!

Alexandra: Jag är väldigt glad att min mamma hade massa rysk barnfilm på VHS, för de är så annorlunda.

Biklubben: Hur är de?

Alexandra: De är roliga! Det är mycket björnar, prinsessor och storslagna äventyr. Väldigt teatraliskt. Sovjetisk animation är jättekul! Det finns en jättefin Snövit och en sovjetisk Tom & Jerry som heter typ "Passa dig!". Den handlar om en kanin som alltid springer ifrån en varg, som i sin tur alltid blir klämd eller skadad. Det är som en slags kärlekshistoria, som går dåligt hela tiden."

Intervjuade och fotograferade gjorde Bioklubbens reporter Tove Dockson

[Läs mer om Blondie](#)